

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:
 Pe un an . . . . . 240 Lei
 Pe jumătate de an . . . . . 120 "
 Pe un pătrar de an . . . . . 60 "
 Un număr . . . . . 5 Lei.
 Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
 Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.

Nr. 2219 Șc. ex 1933.

NOTĂ OFICIALĂ.

Se aduce la cunoștință, că începând cu 1 Ianuarie 1933 abonamentul la „Foaia Diecezană” se fixează în modul următor:

Pe un an . . . . . 240 Lei
 Pe o jumătate de an . . . . . 120 "
 Pe un pătrar de an . . . . . 60 "
 Un număr . . . . . 5 "
 Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 "

Intrucât unele Oficii Parohiale, autorități și particulari au achitat abonamentul cel vechi, respectivii sunt rugați a întregi abonamentul la costul de mai sus.

Caransebeș în 6 Aprilie 1933.

Episcopul diecezan:
Dr. Iosif Tr. Badescu

Misionarism.

Atâtea cuvinte, atâtea meșteșugite plăsmuiri de fraze s'au aruncat în cărți, în presă și pretutindeni pentru a defini starea vremurilor cari ne sunt hărăzite să le petrecem. Și cam toate spun că trăim momente apăsătoare, rătăcite în spasmiile soluțiilor de asanări economice. O frământare cumplită se petrece în jurul nostru, totul este un haos viscolit de incertitudinile cele mai chinuitoare, în care șueră macabru vântul tuturor ideologiilor, producând fiecare un dezacord sufletesc sau economic. Un vacarm nedefinit și asurzitor, spin-tecat de țipete desnădăjduite. O dezechilibrare,

un pericol de destrămare generală, o desordine înăbușitoare, caracterizează aceste vremi. Adevăr, bine, respect, valoare, sunt cuvinte proferate de „idealiști” profanate în grandiosul templu al „modernismului”. Iar epilogul acestor frământări se prelungește în calea peirii. Dece am ajuns aici? Incotro să apucăm? Ce dezordine! În această dezordine, nu mai poate înnota sufletul absorbit de tendințele inepte ale materiei. O acțiune energică, o mobilizare serioasă a spiritului este mai imperioasă ca oricând, pentru întronarea ordinii, pentru întronarea moralei călcate, pentru reabilitarea credinții, pentru statornicia idealului veridic substituit cu surogate raționale sau cu visuri himerice. Aceasta este misiunea cea mai imperioasă, cea mai actuală: apostolatul. Acum, cei în slujba acestui apostolat, cu îndrăzneală trebuie să trezească conștiința creștină „căci dacă aceștia nu vor striga, pietrele vor striga”. Este timpul cel mai propice să fie elucidată sublimitatea moralei creștine. Acum trebuie trezită conștiința creștină în sufletul aceloră cari zăbovesc în tina destrăbălărilor; acum trebuiesc încurajați acei cari deconcentrați de atâtea încercări au început a pierde orice nădejde; iar acei cari în nevinovata sete după adevăr și mângăere au alunecat pe urmele vreunui impostor, trebuie readuși la calea cea adevărată și sufletul curățit de tina păcatelor în potirul Sfintei împărtășiri. Preotul dela turmă trebuie încurajat și însuflețit. Acum trebuie alinate durerile lumii, lovită de dezechilibru economic. Peste vremelnicia și nimicnicia grijilor zilnice să se verse credința în bunurile vecinice.

Deodată cu svonurile de primăvară „Corul Catedral” în frunte cu dirijorul Constantin Vladu, profesor la Academia Teologică, și-a angajat forțele spirituale în slujba apostola-

tului. Seva vieții primăveratice pătrunde în tulpina pomilor și de puterea razelor mugurii au plesnit pentru viața adevărată. Deodată cu razele calde de soare, lumina Evangheliei trebuie să destelenească, să străbată în suflet și chingile cari strâng sufletul în delirurile preocupărilor cotidiene, vor plesni. „Corul Catedral“ și el a aprins torțele ca să risipească întunerecul din jurul sufletului. Primind arhierasca binecuvântare a P. S. Sale Episcopului diecezan, s'a transportat Duminecă 2 l. c. în comunele Prisaca și Zăgujeni. La intrarea în sfânta biserică din Prisaca, ne întâmpină părintele Daicovici și parohienii Sfinției Sale cu cuvinte de binevenire. „Am venit să ne însuflețim pentru Christos, să ne întărim unii pe alții în credință“ a răspuns cuvintelor de binevenire pâr. profesor Dimitrie Soceneanțu. În același sbor, sufletele coriștilor se împreună cu sufletele ascultătorilor dincolo de bolta bisericii... La priceasnă, predică părintele Soceneanțu, despre cecece trebuie să cerem dela Dumnezeu: să cerem înțelepciune, ca și Solomon, spre a ne putea cunoaște pe noi și rostul nostru și a ne putea feri de deșertăciunile și rătăcirile vieții pământeste.

Părintele Daicovici, plin de emoție și bucurie mulțumește coriștilor și talentatului conducător încheind cu următoarele: „Transmiteți Prea Sfinției Sale bunului nostru Episcop expresia adâncilor noastre simțeminte de supunere și devotament și spuneți Prea Sfinției Sale că sufletul plugarilor din Prisaca este curat“.

La vremea Vecerniei, am pornit pedestru spre Zăgujeni. Părintele Gheorghe Sperlea înconjurat de credincioșii comunei, ne întâmpină la intrarea în sat. Prin glasul blajin al unei școlărițe, cu flori în mână, ne exprimă simțimintele lor de bucurie și mulțumire. După Vecernie Părintele Soceneanțu vorbește despre: „femeia gârbovă“ din Sfânta Scriptură; femeia gârbovă este societatea de azi care nu se poate tămădui decât prin credință. Părintele Sperlea aduce frumoase cuvinte de devotament și sincere mulțumiri Prea Sfinției Sale zicând: „mulțumesc întâi și întâi P. S. Sale Domnului Episcop diecezan pentru că știu prea bine că numai cu încuviințarea și binecuvântarea prea bunului nostru Episcop ați venit la noi!“ Apoi coriștilor, îndeosebi dirijorului, terminând cu un vibrant „Dumnezeu să ni-l trăiască“. S'au împărțit apoi și aici, ca pretutindeni pe unde au fost, cărți moralizatoare, din biblioteca de propagandă a Consiliului Eparhial.

Soarele se lasă la orizont. Prin norii scâmosiți trimite raze argintii ce se pulverizează în stropii mărunți a ploii de Aprilie. Privirile se risipesc pe întinsul ce înverzește. Un cocostărc planează în înălțimi.... satul dispore în zare.

Marcu Bănescu.

In preajmă de Inviere.

Iată cum după o luptă uriașă desfășurată în natură, zăgazurile iernii s'au zdrobit și apare primăvara dulce și voioasă, care aduce după sine o reînviere, o redeșteptare a toate.

Intreaga natură își îmbracă vestimintele cele scumpe, în așteptarea învierii de o dublă importanță.

Intr'adevăr cu sosirea primăverii pornește frecămătul codrului, firicelele de iarbă și de flori încep să răsbată pământul pentru a se bucura de lumina strălucitoare a soarelui, iar arborii treziți din somnul iernii, își întind sburdalnici ramurile înțepenite, din care țâșnește seva vieții.

Ah! Iată primăvara cu sânul de verdeată brăzdat de izvoarele fermecătoare, care colo departe dintre munți își iau avântul în marmurul lor parcă mai săltăreț, spre a curge mai lin în câmpia aburindă.

Iar aceste izvoare limpezi și senine sunt însoțite de atâtea vietăți de fluturași, cari își dau târcoale printre ghiocel.

E o adevărată feerie a naturii. Intreaga fire e o năvală a frumuseții, a poeziei și a cântecului.

Pretutindenea palpită ritmul puternic al unei vieți nouă, în toate fibrele universului se simte o primenire, o desrobire uriașă din cătușe — e învierea!

E dulcea înviere a toate, în care lumina zâmbitoare stăpânește lumea, trezind totul din letargie turnând viața nouă în vine.

Este anotimpul cel mult dorit în care toți simțim suflul tainic, toți suntem pătrunși de fiorii plăcerii și ai înviorării, pe care ni le vestesc încolțirea și miresmele dulci ale florilor, parfumul de ghiocel și viorele, trilarile sonore ale paserilor.

În aceste clipe înălțătoare, când natura nu este altceva decât o primenire a firii, când pretutindenea se înfiripă o viață nouă, coardele sufletului omenesc fiind izbite de sunetul de toacă ce vine dela biserică din deal ca un sim-

bol cucernic, se pregătește ca deodată cu învierea naturii să îmbrace cea mai aleasă haină a curățirii de păcate, pentru că numai astfel se poate prăznuî învierea Aceluia, Care smulgându-se din dumnezeiasca-I splendoare, S'a coborât în văltoarea durerilor pământești, pentru mântuirea lumii.

Căci, de vom deschide Sfânta Scriptură și vom face să pătrundă adânc în sufletele noastre suferințele pe care bunul și blândul Iisus le-a îndurat ca om adevărat, ne vom simți și mai mult în ritmul cuvintelor din seara Joiî celei mari: „*Inchinăm-ne patimelor Tale, Christoase!*”... și în mijlocul durerilor sfâșietoare de pe Golgotha, El n'a încetat a se gândi la noi, dupăcum ne spune sfântul Evangelist Ioan „*Iubind pe ai săi care erau în lume, i-a iubit până în slărsit*” (cap. XIII, v. 1).

Numai astfel este posibilă o pregătire de vrednică piositate a celei mai mărețe sărbători, a sfintei Învieri, numai astfel se poate aștepta sosirea zilei sublime de reculegere și de pace, care este sărbătoarea sărbătorilor, sfânta Înviere.

Prăznuirea sfințelor sărbători ale Învierii Domnului pentru orice creștin datorie sfântă este, pentrucă Duminică dimineața Iisus Christos înviind din morți, a adus pe oameni, lumea întreagă, la viață.

Ce coincidență înălțătoare: de a prăznuî în acelaș timp învierea naturii trezită din somnul lung și greu al iernii deodată cu Învierea Sfântă a lui Iisus Christos Care a ridicat pe om, coroana creaturii, și l-a adus din moarte la viață. Prin Învierea lui Iisus, sărbătorim mântuirea, învierea neamului omenesc din prăpastia fără-delegilor.

Și acum însuș El, Fiul lui Dumnezeu, ne rechemă, ca deasupra patimilor mărunte să ne regăsim sufletul pierdut și rob. Prin învierea Sa din morți, învie o lume întreagă de subt ruinele sofismelor omoritoare și în locul veninului otrăvitor de suflete, Iisus toarnă balsam alinător de dureri și suferințe.

Prin învierea Lui, Iisus Christos întronează religia adevărată a iubirii și întemeiază palatul măreț al creștinismului răspânditor de lumină și sfinte adevăruri.

Se apropie ziua Învierii Domnului, un popas de reculegere fizică și sufletească...

Numai smulgându-ne din val vârtejului vicțiilor noastre pătimase și îndreptându-ne privirile spre zari mai scăpărătoare, vom putea cunoaște în aerul înviorător de primăvară, în verdele mățasos

al câmpurilor, în albastrul senin al cerului și'n lumina binefăcătoare a soarelui dător de viață, atotputernicia lui Dumnezeu, renăscuți și reînviați sufletește, să știm primi cu cea mai deplină cuviință și demnitate pe Cel ce înviind a treia zi din morți, ne-a deschis calea mântuirii, ne-a scos din întunec și ne-a dăruit viață vecinică!

V. Lupșescu.

La Duminica Floriilor.

— Despre sfânta împărtășire —

Fiecare om este, în viața sa pământească, predominant de trei mari dorinți: aceea a măririi, a bogăției și a fericirii. Iși are izvorul dela Dumnezeu această întreită dorință și dacă se întâmplă că noi de cele mai multe ori nu putem ajunge la îndeplinirea ei, motivul este, că nu întrebuițăm mijloacele drepte, că punem mărirea, bogăția și fericirea numai în lucrurile cele pământești cari pe lângă că sunt trecătoare, ne înjosesc în loc să ne înalțe, săracindu-ne și aducându-ne amărăciune. Vom dobândi aceste lucruri și vom îndeplini aceste dorinți ale inimii dacă însă ne folosim de mijloacele ce ni-le pune la îndemână Biserica.

Unul dintre cele mai însemnate din aceste mijloace este împărtășirea cu Sfintele Taine.

Iată ce ne glăsuște următorul caz:

Un ofițer ajunge după lupte înverșunate și crâncene să pună mâna pe redută, luptând continuu câteva ore în fruntea soldaților săi într'o năprasnică ploaie de gloanțe. Dupăce victoria a fost câștigată și lupta terminată, acel ofițer este chemat de generalul său care îl întreabă în fața întregului **at** major, printre altele și următoarea întrebare: „*Cum ai făcut de ai avut atât curaj?*”

„*M'am împărtășit azi dimineața d-le general*”, răspunde ofițerul.

Da, sf. împărtășire este izvorul adevăratului curaj. Ea ne aduce cinste, ne înalță oricât de mici și de neînsemnați am fi noi, ea ne luminează mintea și ne întărește voința.

Creștinul care primește pe buzele, în inima și în sufletul său trupul și sângele lui Iisus, acela luptă mai ușor împotriva ispitelor, împotriva pofțelor și împotriva tuturor plăcerilor pământești cari întunecă mintea și slăbesc voința.

Iată ce zice sf. Ioan Gură de aur: *Sfânta Taină a Cuminecăturii, celor slabi le dă curajul leului, de aceea și tremură spiritele iadului când le văd buzele roșind de sângele lui Christos*”.

Adevărata hrană a sufletului este sf. împărtășire. De această hrană atârnă toată sfințenia și taria sufletului precum atârnă de hrana sa vigoarea și sănătatea trupului.

Dar este limba noastră în stare să grăiască toate darurile și bunurile ce le revarsă sf. Cuminecătură în sufletele noastre!

Și dacă Mântuitorul nostru Iisus Christos vine la noi prin sf. taină a împărtășirii încercat de atâtea minunate daruri, oare nu se cuvine ca și noi să-i facem o primire cât mai triumfală, așternându-i în cale nu haine scumpe și ramuri de finic cum i-au așternut iudeii în

aceasta Duminică a Floriilor când a intrat pe porțile cetății Ierusalimului, ci să-i așternem fapele noastre cele bune și întreaga ființa noastră sufletească.

Să primim pe Christos prin cuminecătura, cu toată vrednicia căci spune sf. Apostol Pavel: „Cel ce se împărtășește cu nevrednicie, vinovat va fi trupului și sângelui Domnului...” (I Cor. 11, 27), iar un sfânt Părinte ne învață că „trebuie să ne cercetăm bine toate ascunzișurile sufletului, să fim băgători de seamă și să fim înțelepți”.

Cercetătorii vieții târâitoarelor spun că șerpii înainte de a bea apă mai întâi depărtează din gura lor orice venin. Nu se cade să facem la fel și noi? Înainte de a primi în inimă pe Dumnezeu, trebuie să o curățim de toată otrava păcatelor. Este păcat de neiertat pentru acela care cutează să se apropie cu nevrednicie de sf. Potir spre a se împărtăși. Un astfel de om vinde prin nevrednicia sa pe Domnul Christos așa cum l-a vândut Iuda care a căzut în ghiarele Satanei.

Biserica ne chiamă să ne împărtășim cel puțin odată pe an, la Paști. Nimic nu trebuie să ne împiedice dela această sfântă și mare datorie pusă de însuși Mântuitorul care ne strigă: „Amin amin zic vouă, de nu veți bea sângele meu, nu veți avea viață întru voi” (Ioan 6, 53).

Noi suntem făpturi ale lui Dumnezeu și Mântuitorul care s'a adus pe sine jertfă de sânge, n'a voit să lase făptura sa lipsită de hrana vieții și de aceea ni-a lăsat acest mijloc al împărtășirii. Să nu rămânem nepăsători și reci față de chemarea Domnului, căci dacă dorim mărire, bogăție și fericire, este neapărat necesar să ne curățim sufletele prin baia pocăinții și a mărturisirii păcatelor ca astfel îmbrăcați în haina virtuților și a faptelor bune să ne apropiem la Sfânta Înviere de Paharul Împărtășirii „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste”. Amin.

Dumitru V. Anuțolu
preot.

Nu putem să nu vorbim despre cele ce am văzut și am auzit.

(Fapte 4, 20)

Târgurile de țară sunt cunoscute centre unde emisarii sectari caută cu orice preț să câștige suflete pentru împărăția minciunii și a întunerecului. Având înfașșurarea temerii de Dumnezeu (II. Tim. 3, 5) și simulând iubirea de frați plecând la drum cu unul menit a-l conrupe — cea dintâiu ocazie de vorbă — să deschide cu nașazul din lume, cu nedreptățile strigătoare la cer, cu schimbarea calendarului, cu risipa ce-o fac ai noștri, cu nunți, pomene, petreceri, chemarea sfinților și chipul cioplit al crucii.

La toate acestea omul nostru nu a răspuns nimic, dar când a încheiat batjocurile sale cu provocare la sfânta cruce, a tresărit, îndeosebi văzând apropierea unei cumplite furtuni ce se apropia de ei cu trăsnete și fulgere. Par'că

cerul a voit să vorbească prin tunetele sale — ca răspuns la nerușinările rătăcitului ce nu mai contenea. O ploaie torențială făcea drumul imposibil, adăpost nicăiri, iar trăsnetele și fulgerile se țineau lanț, mânia de sus urmărea pe acela ce luase în bătaie de joc tot ce am moștenit pe lume mai scump și mai sfânt. Și cu cât detunăturile erau mai tari și mai aproape, necredinciosul era cel dintâiu ce recurgea într'una la semnul crucii. Cerul alungase — poate pe un moment — germenii necredinței dintr'un suflet rătăcit. Frica de moarte amuțise limba cea plină de venin. Ochii cei vicleni vărsau lacrimi de spaimă în mijlocul furtunii ce părea fără de sfârșit. Neliniștea cuprinsese pre acela care mai nainte cu atât cinism și dispreț călca în picioare taine, sfinți, biserică și cruce.

Trecând furtuna și intrând în sat, rătăcitul ca un naufragiat la despărțire a primit dela omul nostru acest sfat: Puterea lui Dumnezeu ne-a scăpat de rândul acesta, cred că de acum înainte vei pune strajă gurii tale și de sfânta cruce cât și de cele sfinte nu vei mai grăi de rău. Arma care te-a scăpat n'o călca în picioare. Doar vouă v'a zis apostolul Pavel: Cel care vă turbură pe voi, va purta osânda, oricine ar fi el. (Gal. 5, 10).

Nicolae Văleanu
preot.

Fiii lui Zevedei.*)

Evangeliele Duminecilor din acest cinstit și mare Post al Invierii Domnului au fiecare câte o învățătură de mult preț pentru noi creștinii.

În evangelia de astăzi s'a vorbit de cei doi fii ai lui Zevedei, anume Iacob și Ioan, cari îi ceruseră Mântuitorului favoarea de a sta unul la dreapta și altul la stânga mării sale.

Cererea lor a venit ca din senin, căci Mântuitorul Christos numai la asemenea gloriei nu se gândea, și cu deosebire nu s'a gândit în acele momente, când cei doi feciori ai lui Zevedei au venit cu rugăminta lor. Iisus se gândea atunci cu totul la altceva, la ceva mai greu, mai serios, îl apăsa gândul patimilor și al morții Sale!

Scurt dar plin de înțeles le-a răspuns celor doi frați: „Nu știți ce cereți”.

Față'n față cu acest nemuritor epizod din istoria mântuirii noastre, avem o actuală asemănare în imaginea și sensul bisericii în raport cu preocupările noastre de toată ziua.

Deci de o parte biserica având misiunea ei divină, înconjurată de aureola vecinicie, care desfide orice deșertăciune legată de timp și spațiu, de alta omenirea mișunând la poalele acestui pământ, în preocupări mai nestatornice ca fumul și decât visul mai înșelătoare!

*) Cuvântare ținută la vecernie în Duminica V-a din Post

Atunci dar de aici provine prăpastia ce subzistă între scopurile bisericii și ale omului astăzi întocmai cum se desenează din Evanghelie istorisirea sfântă a întâmplării de odinioară, când Iisus se gândia la patimi, iar fiii lui Zevedei cereau mărire?

Biserica privește lucruri exclusiv divine, iar oamenii sunt numai oameni ca cei doi fii ai lui Zevedei?

*

Vom arăta, iubiți creștini, că între biserică și oameni, între scopurile bisericii și cele ale oamenilor nu este și nu trebuie să fie nici o prăpastie, nici o descliniere!

Biserica îmbrățișează doar toată suflarea omenească botezată în numele Treimeii sfinte, credincioasă numelui lui Iisus Christos. Biserica este compusă din oameni. Fără oameni Biserica nu poate să desăvârșească lășmântul mântuitor pe care i l-a încredințat ei Iisus. Acest Iisus, Dumnezeu nostru, pentru noi oamenii doar și pentru a noastră mântuire s'a pogorît de sus, întrupându-se, a păținit iubindu-ne și pentruca să ne mântuiască a murit și a înviat după trei zile.

Vedeți dar cât de strâns este legat rolul bisericii de cel al oamenilor, credincioșii ei!?

Pornind din latura ceealaltă, dela scopurile urmărite de oameni, și în speță de oamenii ce se zic creștini dreptcredincioși, tot la același capăt de drum ne vom întâlni. Creștinul, asemănător oricărei vietăți trecătoare prin lume, este totuși un călător cu oarecari privilegii. El ne apare pregătit de a înfrunta piedecile unei călătorii de orice proporții: botezul sfânt l-a spălat trupestesufletește, limpezindu-i ochii, mirul sfânt l-a întărit în virtute: răbdare, înțelepciune, nădejde și așa drumul său nu mai este chin ca drumul celorlalte vietăți, nu mai este o simplă distanță între naștere și moarte, ci este un drum triumfal, pe care el îl străbate împodobindu-și fruntea cu laurii izbânzii!

Iacă-tă dar, că omul care se conduce mână la mână cu ea și ținând pas cu biserica, ajunge la scopul comun: *mântuirea!*

Și totuși, iubiți creștini, oamenii de azi, creștinii din zilele noastre nu mai merg mână în mână cu biserica; căci îi vedem prin Post la petreceri, îi vedem stând în târg Duminecile, nesimțitori la durere, neajutorători, răi. Atunci e firesc că ei nu mai ajung cu biserica la mântuire; nu, căci scopurile lor sunt altele de cât pe cari văzurăm că le urmărește biserica. Scopurile lor: petrecerea în zilele permise ca și în cele de post; câștigul și Dumineca întocmai ca și în celelalte șase zile ale săptămânii; mărirea care-i înstrăinează de toți și-i învârtosează la suflet. Astea sunt scopul vieții noastre, astea idealul nostru sfânt! Pentru astea tremurăm noi de nerăbdare și înclăștăm uneori pumni asasinii la spatele deaproapei noastre!?

De ce a mai venit atunci Dumnezeu în lume; de ce a suferit el moartea înjositoare pentru noi?!

De o mie și nouă sute de ani, an de an vine în mijloc de patimi iar noi n'avem timp să-l primim, și n'avem timp căci ocupați suntem cu gândurile noastre viemănoase: de hrană a trupului, de mărire ca cea a fumului și de tot ce n'are valoare în ochii Săi împătimitii.

De o mie nouă sute de ani Tatăl cel îndelung răbdător ni-L trimite ca un apel suprem de revenire la calea cea bună.

Cel ce face să surădă spicul grâului, Cel ce răspândește tuturor mireasma trandafirilor, ca o tămâie vine să îmblânzească pornirile noastre și mințile să ne'ndrumeze spre adevăr. De ce nu-l privim zilnic în faptele noastre, căci în rugăciune zicem: „vină împă-

răția ta"!... Vină această împărăție a grației, ca universală și eternă să fie, aidoma cu acrul pe care îl dai vietuitorilor și apa ca să fie vie...!

Ne învață Dumnezeu și sfânta lui Biserică să știm toate bunurile pe cari ni le cinstește nouă. Iar noi cerem: milă, iertare de greșale, zi cu pace, inger ocrotitor sufletelor și trupurilor noastre... Gloria, mărirea aceste flori de seră ale păgânismului, ce făcea din ele retortă de valori atât de relativ ierarhizate, sunt ținute la zid de Mântuitorul, Care s'a pogorît în lume din dragoste și din modestie sălășiuindu-se în peșteră, a fost născut om! Mărirea esclude dragostea, căci văzut-ați oare spre pildă un ministru care să cedeze locul său altuia numai așa din dragoste?! De aceea, cum va spusei, și cum bine știți cu toții, a înfruntat Mântuitorul Christos pe Iacob și pe Ioan, dornici să ajungă un fel de miniștrii lumeni, ai unei presupuse împărății lumesti. Miniștrii ca orice conducători au răspundere și greutate în exercițiul slujbei lor, și slugă este mai ades decât stăpân.

Rolul cel mare al Mântuitorului, paharul sorbit de El până la sfârșit nu este dat omului. Gloria și mărirea, cari se câștigă pe urmele sângerânde ale cununii de spini sunt apanagiul de sus...

Biserica, privind scopul său înalt intraripează orice năzuință spre aceste culmi: ea patronează doar mântuirea noastră și ne-o acordă după măsura vredniciei noastre. „Numai în biserică este mântuire“ zice fericitul Augustin.

Biserica este Ierusalimul nostru, spre care ne apropiem acum cu căință și cu post. Biserica nu refuză pe nime, dupăcum cetatea lui Iehova, Ierusalimul, n'a refuzat pe Fiul Omului care intra acolo călare pe mînzul asinei!

Aduceți dar, fericite mame, cari ați botezat fiii voștri cu botez sfânt, aduceți-i în biserica Domnului, cum au adus cu două mîi de ani cei doi smeriți, pe micuța lor Maria, învrednicită a fi mama sfântă a Mântuitorului lumii!

Mirosul de tămâie le ferește pașii lor dela calea pierzării și-i dispune din frageda lor vârstă la bătătoria drumului care duce la sfânta biserică. Gustul anaforei îi liniștește și satură, neprovocându-le niciodată poftă nemăsurată. Și apoi mai presus de toate în biserică se roagă deodată cu noi cei mari pentru toată lumea, învățând să prețuiască pe deaproapele lor.

Cerând ei, precum am văzut și precum știm că cere preotul cu noi împreună: mila și iertarea de sus pentru mântuirea de suflet, pânea cea de toată ziua pentru hrana trupului, nu vor sări cu pofta lor acolo unde modestia creștinului n'are loc. Nu vor cere mărire ca odinioară Iacob și Ioan, ambițioșii fii ai lui Zevedei, căci ei cunosc cuvintele Mântuitorului Care a zis: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta!“ Amin

---

Fabrica de lumini eparhială vinde
începând cu ziua de 1 Aprilie 1933 lumini
din ceară curată prin Librăria diece-
zană cu 170 (unasutășaptezeci) lei Kilo-
gramul.

ȘTIRI

Locale.

Duminecă la sfânta liturgie a predicat parohul Petru Bancea. Dsa a explicat evangelia zilei, insistând cu deosebire asupra clasicului răspuns dat de Mântuitorul celor doi fii ai lui Zevedei, prin cuvintele „nu știți ce cereți“.

La vecernie a vorbit consilierul referent eparhial Nicolae Cornean despre spiritualitatea creștinismului, despre valoarea eternă a bunurilor sufletești, cari cu deosebire trebuie căutate în timp de post. Mântuitorul însuș ținând la zid ambiția deșartă a lui Iacob și Ioan, se preocupă de dragoste, împăcare și jertfă, bunuri eterne, despre valoarea carora ne învață biserica.

De altfel conferința e publicată în foaie sub titlul: „Fiii lui Zevedei“.

Pentru locul de închinare „Piatra Scrisă“ de lângă comuna Armeniș, a donat un anonim suma de 500 Lei, care s'a predat destinațiunii cu mulțumită.

Un gest de atenție. „Corpul Pompierilor Voluntari“ din orașul nostru, o corporație utilă și de toată lauda, în ședința dela 26 Martie a. c. a ales de membru de onoare pe P. S. Sa Di Episcop diecezan. Prea Sfințitul Episcop de bunăseamă că se simte măgulit și mulțumitor de atențiunea dată!

Poșta Redacției.

I. D. preot în F. Nu trebuie să vă bateți capul cum și-l bat cei cari scriu la B. O. R. Uzul bazat pe ritualistica noastră e așa că s. Epitaf se ia la înviere, se depune pe sfânta masă de unde se ridică abia la înălțarea Domnului.

Nu e necesar și nici consult a deschide discuție inutilă.

Primăria orașului Caransebeș.

No. 1663 adm. 1933.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de **5 Mai 1933 ora 12 a. m.** se va ține în localul Primăriei licitație publică pentru procurarea a: 1600 m. c. pietriș necernut, 900 m. c. pietriș cernut și 300 m. c. nisip.

Licitatiunea se va ține în conformitate cu art. 88—110 inclusiv din legea contabilității publice, regulamentul Oficiului Central de Licitații și normele publicate în Monitorul Oficial No. 127 din 4 Ianuarie 1931.

Toate persoanele cari vor lua parte la licitație vor depune pe lângă ofertă și garanța de 10% din valoarea

furniturii oferite, iar valoarea se va face numai în conformitate cu caietul de sarcini, care se poate vedea zilnic dela ora 10 a. m. până la 12 a. m. în biroul serviciului tehnic al Primăriei.

Caransebeș la 3 Aprilie 1933.

Primar :
ss. **Domăneanțu**

Secretar :
ss. **Dragomir**

Licitație minuendă.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 5286 ex 1932 ddo 26 Septembrie 1932, se publică licitație minuendă pentru zidirea unei cruci de piatră cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Prețul de exclamare este 15.600 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune cauție 10% din prețul exclamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător îndată după semnare, iar pentru comuna bisericească după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Spese de deplasare nu plătește comuna bisericească.

Comuna bisericească își rezervă dreptul de a încredința lucrarea celui în care are mai mare încredere fără considerare la suma oferită.

Devizul, planul, se pot vedea la Oficiul parohial din Boldur.

Spesele pentru facerea planului și devizului cad în sarcina întreprinzătorului.

Boldur la 22 Martie 1933.

Zaharie Humița m. p.
secretarul cons. par.

Vasile Vodă m. p.
preș. cons. par.

„BANCA BANATULUI“

Institut de credit și comerț, societate pe acțiuni în Caransebeș.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și comerț „Banca Banatului“ societate pe acțiuni în Caransebeș, se invită la

a XIII-a Adunare generală ordinară,

care se va ține **Sâmbătă în 29 Aprilie 1933, la 4 ore p. m.** în localul institutului cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Raportul Consiliului de Administrație și al Comisiei de Censori.
3. Prezentarea și aprobarea bilanțului pe anul 1932, distribuirea profitului curat și darea absolutului pentru gestiunea anului 1932.
4. Propuneri în sensul statutelor.
5. Alegerea Comisiei de Censori în sensul Art. 36 din statute.

Caransebeș, la 1 Aprilie 1933.

Consiliul de Administrație.

N. B. Pentru participare cu drept de vot la adunarea generală, domnii acționari sunt rugați în sensul art. 21 din statute a depune acțiunile ce posed și dovezi de plenipotențe cu 3 zile înainte de adunarea generală la casseria institutului.

In atențiunea preștilor A apărut și se află la Librăria Diecezană din Caransebeș „CURS DE CATIHETICĂ SAU METODICA RELIGIUNI“, Edițiunea III, de Dr. Petru Barbu. Prețul Lei 60.

Prăvălia din colțul casei diecezane No. 169 din loc (unde a fost cândva „Severiniana“) este de închiriat. *Ofertele sunt a se înainta fără amânare Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.*

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetet, se găsesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Tipografia

și Librăria

Diecezană

Caransebeș

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

Obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la Librăria Diecezană.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cuitul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„Librăria Diecezană“ Caransebeș
cu grosul și cu bucata.

Prima Cassă de Păstrare din Caransebeș societate pe acții, Caransebeș.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai „Primei Cassă de Păstrare din Caransebeș s.p.a.” sunt invitați la a

LVI-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș, la 22 Aprilie 1933 st. n. la orele 11 $\frac{1}{2}$ a. m. în localitățile institutului.

Ordinea zilei:

1. Alegerea a doi acționari pentru autentificarea protocolului.
2. Raportul Direcțiunii și Comitetului de supraveghiere despre anul de gestiune expirat. Pertractarea bilanțului. Darea absoluturului. Propunerea Direcțiunii și Comitetului de supraveghiere referitor la rezultatul anului de gestiune expirat.
3. Propunerea Direcțiunii referitor la distribuirea fondurilor de rezervă.
4. Alegerea membrilor din Direcțiune.
5. Alegerea membrilor din Comitetul de supraveghiere.
6. Propunerea și deciderea renumerației a Comitetului de supraveghiere.

Caransebeș, la 4 Aprilie 1933.

DIRECȚIUNEA.

N. B. Conform § 22 din statutele institutului, acționarii, cari doresc a lua parte în adunarea generală personal sau prin plenipotențiații lor, sunt obligați ca înainte de ținerea adunării generale, cu 4 zile, să depoziteze acțiunile lor dimpreună cu cupoanele nescadente la cassiera noastră sau la cassiera Băncii Timișoarei și societate comercială pe acțiuni Timișoara și sucursalele ei.

CONTUL BILANȚ LA 31 DECEMBRIE 1932.

Activa			Pasiva		
Cassa	57.904		Capital societar		5,000.000
Valute-Devize	121.053		Fond de rezervă	3,900.000	
Capitale elocote la bănci	364.448	543.405	Fond pentru diferența cursului	250.000	
Portofoliul cambial		17,692.160	Fond de rezervă pentru creanțe dubioase conform § 32 b) al legii de contribuție directe	642.286	
Conturi curente acoperite		19,634.737	Dotăriune din anul 1932	357.714	1,000.000
Efecte proprii		2,467.476	Fondul jubiliar „Carol Schwab” de pensie și asistența funcționarilor		200.000
Realități			Depuneri spre fructificare:		
Edificiul institutului	1		pe libel	28,643.435	
Imobile cump. la licitațiuni	933.382	933.383	în cont-curent	613.121	29,256.556
Inventarul		1	Creditori		1,607.352
Incasso	89.475		Incasso	89.475	
Cauțiuni și garanți	88.600		Cauțiuni și garanți	88.600	
Pierdere în anul 1932		212.305	Poziții transitoare		269.559
		41,483.467			41,483.467

CONTUL PROFIT ȘI PIERDERE

Spese			Venite		
Salarii, spese de călătorie și de administrație, tipărituri, porto postal, telefon și telegrame		1,153.063	Dobânzi, provizii și alte venite		1,493.584
Impozite și competențe		340.549	Venitul a imobilului		145.437
Dotăriune fondului de rezervă pentru creanțe dub. conf. § 32 al legii de contribuții directe		357.714	Pierdere în anul 1932		212.305
		1,851.326			1,851.326

Caransebeș, la 31 Decembrie 1932.

DIRECȚIUNEA.